

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce

P. K., nar. xx. x. xxxx, trvale bytem P.
právně zastoupen JUDr. Zdeňkem Knaizlem, advokátem
Advokátní kancelář Ungr, Knaizl a spol., s.r.o. se sídlem
Harantova 511/14, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Odbor dopravy a
silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň

o žalobě ze dne 7. 4. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2021, č. j. PK-DSH/
11843/20

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, č. j. MMP/282436/20 ze dne 14. 9. 2020 a uvedené rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu) v souvislosti s porušením ust. § 30 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 100 Kč a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Předmětem řízení byla skutečnost, že žalobce dne 16. 1. 2020 v době okolo 8:25 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Karlovarská, ve směru jízdy od OC Globus k ulici Gerská, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Mitsubishi Outlander, RZ: X, přičemž v prostoru křižovatky s ulicí Heydukova držel při jízdě, tedy při řízení vozidla, v levé ruce mobilní telefon a následně pokračoval po ulici Karlovarská v jízdě ve směru k ulici Gerská, přičemž od křižovatky s ulicí Pálenická až ke křižovatce s ulicí Gerská měl na vozidle zapnuté levé směrové světlo oranžové barvy, aniž by odbočoval vlevo, objížděl překážku nebo jakkoliv vybočoval z přímého směru jízdy.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 10. 2020 včasné odvolání, v němž uvedl, že jej odůvodní ve lhůtě do 30 dnů, ev. ve lhůtě stanovené správním orgánem. Správní orgán 1. stupně žalobce vyzval dne 14. 10. 2020 k odůvodnění odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení této výzvy. Tato výzva byla připravena k vyzvednutí dne 16. 10. 2020 a vzhledem k tomu, že si ji žalobce nevyzvedl, byla mu 30. 10. 2020 vložena do schránky. S ohledem na to, že na ni žalobce nereagoval, byl následně opětovně dne 25. 11. 2020 vyzván k odůvodnění odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce tuto povinnost splnil 4. 12. 2020, přičemž v odůvodnění odvolání uvedl, že správní orgán nesprávně hodnotil zjištěný skutkový stav a neprovedl navržené důkazy, jež směřovaly k úplnému zjištění skutkového stavu. Dále rozporoval správnost postupu správního orgánu, neakceptoval-li jeho omluvu z ústního jednání a věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti, ačkoliv řádně doložil, že byl v dočasné pracovní neschopnosti bez možnosti vycházek, s tím, že v případě nedodržení zákazu vycházek mu hrozila sankce až do výše 20 000 Kč. Za této situace je přesvědčen, že pracovní neschopnost představovala dostatečně vážný důvod, který mu objektivně znemožnil osobní účast na ústním jednání. Odkázal na své písemné vyjádření z 2. 9. 2020, v němž uvedl, že se nemohl jednání, jež je mu kladeno za vinu dopustit, neboť v předmětný den svěřil inkriminované vozidlo J. K., nar. x. x. xxxx a k prokázání tohoto tvrzení navrhl jeho výsledky. Správní orgán však provedení tohoto důkazu odmítl, ačkoliv je z hlediska naplnění zásady materiální publicity zásadní. K odvolání připojil Čestné prohlášení J. K. ze dne 15. 10. 2020, z něhož vyplývá, že tento měl dne 16. 1. 2020 od žalobce vypůjčené motorové vozidlo značky Mitsubishi Outlander SPZ X s tím, že toto vozidlo si vypůjčil dne 15. 1. 2020 v 7:00 hod. a téhož dne ve 20:30 hod. žalobci vozidlo vrátil. Nebyl proveden ani další žalobcem navržený důkaz k prokázání skutečnosti, že předmětné vozidlo neřídil (např. kamerový záznam, apod.). K otázce ztotožnění osoby řidiče ze stany zasahujících policistů uvedl, že ve voze nechává své doklady. Z provedených výsledků zasahujících policistů vyplývá, že bylo pouze konstatováno, že proběhla lustrace osoby řidiče, ale nebylo zjištěno, jakým konkrétním způsobem. Nelze přeceňovat běžné ztotožnění osoby ze strany policisty obzvláště za situace, kdy se správní orgán touto otázkou na ústním jednání vůbec nezabýval, ačkoli zasahující policista má pouze omezené možnosti v rámci provádění ztotožnění osoby. Dle názoru žalobce nebylo na místě ani odmítnutí navržených důkazů s odkazem na podobnost podpisu obviněného na podáních učiněných v tomto řízení a na úředním záznamu ze dne 16. 1. 2020, neboť podpis obviněného je provedením jednoduchý a tím pádem dobře napodobitelný, navíc správní orgán nemá odborné znalosti k posouzení

shody písma a závěr o tom, kým byl podpis učiněn by mohl jednoznačně učinit pouze soudní znalec z oboru písmoznalectví. Žalobce proto navrhl, aby žalovaný po projednání věci napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

II.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce konstatoval, že mezi účastníky je sporu o tom, zda byla omluva žalobce z jednání nařízeného na den 19. 8. 2020 řádná, přičemž žalobce má zato, že splňovala dva základní předpoklady a to včasnost i existenci vážného důvodu, zatímco žalovaný má zato, že žalobce dostatečným způsobem nedoložil existenci vážného důvodu, neřídil-li se poučením správního orgánu, jenž uvedl, že příští žalobcova omluva musí být doložena lékařskou zprávou. Žalobce je však pevně přesvědčen, že správní orgán nepotřebuje studovat zdravotní dokumentaci pacienta, neboť již tím, že nebyly povoleny žalobci vycházky, je postaveno na jisto, že jsou dány objektivní důvody bránící žalobci v osobní účasti na nařízeném jednání a není v pravomoci správního orgánu, který není vybaven potřebnými odbornými znalostmi, aby zdravotní stav žalobce posuzoval sám a případně docházel k opačným závěrům. Uvedl, že samotné rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, v němž jsou povoleny vycházky, nemusí představovat objektivní překážku pro účastníka řízení dostavit se v době vycházek na jednání, avšak zcela jiný případ představuje rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, v němž nejsou vycházky povoleny, neboť v takovém případě je z povahy věci naprosto evidentní, že se pacient nemůže v žádném případě jednání účastnit, neboť jeho zdravotní stav je vážný, neboť mu neumožňuje vycházet z místa bydliště a zároveň by nedodržením zákazu vycházek porušil právní předpisy, za což mu hrozí sankce až do výše 20 000 Kč. Žalovaný zcela opomněl, že v předchozích omluvách žalobce dokládal rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ve kterém měl vycházky povoleny. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 8. 2020 žalobce žádné vycházky povoleny neměl, je tak naprosto irelevantní, jaké zdravotní komplikace žalobce vedly ošetřujícího lékaře k takovému rozhodnutí, neboť předvolání k ústnímu jednání o přestupku není důvodem pro porušení léčebného režimu. Žalobcem učiněná omluva ze dne 18. 8. 2020 splňovala všechny legální předpoklady, neboť byla včasná a existence vážného důvodu byla řádně doložena, žalobci nebyla uložena ediční povinnost a bylo tedy na jeho uvážení, jakými důkazními prostředky doloží, že není objektivně schopen dostavit se k ústnímu jednání, přičemž předložení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, v němž nejsou účastníkovi povoleny žádné vycházky, evidentně takovým důkazním prostředkem být může. Na těchto závěrech nemůže nic měnit ani skutečnost, že se jednalo o v pořadí již třetí omluvu a správní orgán tak mohl mít pochybnosti o účelovosti postupu žalobce. Nelze proto dojít v rámci správního uvážení k závěru, že žalobce byl schopen účasti na ústním jednání.
4. Druhý žalobní bod opřel žalobce o závěr, že žalovaný nezjistil náležitě stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti za situace, kdy žalobce tvrdil a namítal, že s obviněním z přestupku nesouhlasí, nemohl se jej dopustit s ohledem na to, že v předmětný den neměl vozidlo ve svém držení, neboť jej svěřil J. K., jehož dostatečně identifikoval, navrhl provedení jeho výslechu, předložil jeho čestné prohlášení toto tvrzení prokazující a dále navrhl, aby žalovaný vyžádal kamerové záznamy od zasahujících policistů a od

statutárního města Plzeň. Ani jeden z těchto navržených důkazů však žalovaný neprovedl. Nebylo vinou policisty, že mohl osobu skutečného řidiče zaměnit s osobou žalobce, neboť fotografie na řidičském průkazu nemusí být vždy aktuální a obdobné situace se opakují neustále. Dále se shodným způsobem jako ve svém odvolání vyjádřil k otázce podobnosti podpisu řidiče na oznámení o přestupku s podpisem žalobce na jiných písemnostech. Žalobce má zato, že se správní orgány měly zabývat nejméně prověřením věrohodnosti tvrzení J. K. o tom, že mu byl předmětný automobil v den spáchání přestupku svěřen, což vylučuje případnou vinu žalobce. Pokud žalovaný klade k tíži žalobce, že své tvrzení o svěření vozidla třetí osobě předložil až ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, pak žalobce tak učinil proto, že z důvodu procesní taktiky, chtěl nejprve pokládat cílené a konkrétní dotazy zasahujícím policistům a ihned poté chtěl v řízení své tvrzení uplatnit. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgány obou stupňů dle názoru žalobce porušily ust. § 3 a ust. 51 odst. 3 správního řádu a zatížily řízení vadou, jež měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a z tohoto důvodu se žalobou domáhá, aby obě rozhodnutí správních orgánů byla zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření ze dne 28. 4. 2021 žalovaný uvedl, že námitky uvedené v žalobě hodnotí jako nedůvodné, tyto žalobce vznesl již v odvolání. V napadeném rozhodnutí se k nim dostatečným a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil s tím, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnosti zjištěn, přičemž proces, který vydání rozhodnutí předcházel, posoudil jako souladný se zákonem a zcela proto setrvává na svém napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkazuje.

IV.

Posouzení věci soudem

6. S ohledem na stanoviska účastníků soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) bez jednání.
7. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

10. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
11. Podle ust. § 30 odst. 4 věta první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích znamení o změně směru jízdy dávané směrovými světly ponechá řidič jen do doby ukončení změny směru jízdy, vybočení z něho, nebo pokud vozidlo nezaujme místo v jízdním pruhu, do kterého přejíždí.
12. První okruh žalobních námitek se týkal tvrzeného postupu správního orgánu prvního stupně v rozporu s právními předpisy, k němuž došlo v důsledku toho, že nebyla akceptována omluva žalobce z jednání nařízeného na den 19. 8. 2020, ačkoli žalobce řádně a včas doložil existenci vážného důvodu bránícího mu účastnit se jednání tím, že předložil potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, z níž bylo zřejmé, že mu nebyly povoleny vycházky. Soud se s touto argumentací neztotožňuje.
13. Ve věci bylo prvé jednání nařízeno na den 13. 5. 2020, přičemž předvolání k němu žalobce osobně převzal dne 8. 4. 2020. Dne 11. 5. 2020 se žalobce z tohoto jednání omluvil a požádal o nařízení nového jednání z důvodu své pracovní neschopnosti, již doložil Rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného MUDr. E. K., lékařkou Moje ambulance a.s. dne 11. 5. 2020, v níž mu byly povoleny vycházky ode dne 14. 5. 2020 od 10.00 do 19.00 hod., datum kontroly bylo stanoveno na 27. 5. 2020. Tato omluva byla akceptována.
14. Následně bylo nařízeno jednání na den 9. 7. 2020, přičemž žalovaný převzal předvolání k němu osobně dne 30. 6. 2020. Dne 8. 7. 2020 žalobce omluvil neúčast u tohoto jednání a požádal o nařízení nového jednání z důvodu akutního onemocnění, jež mu neumožňuje osobní účast. Toto doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystaveným dne 7. 7. 2020 lékařkou MUDr. I. S. B., z něhož vyplývalo, že kontrola je plánována na 14. 7. 2020, údaj o povolených vycházkách nebyl vyplněn a na rozhodnutí bylo razítko obsahující pouze jméno, příjmení lékaře a nečitelný podpis, tedy nikoli oficiální razítko poskytovatele zdravotních služeb doplněné podpisem ošetřujícího lékaře. S ohledem na tento nedostatek správní orgán 1. stupně telefonicky kontaktoval zařízení Moje ambulance a.s. za účelem ověření pravosti uvedeného rozhodnutí. Pravost rozhodnutí byla potvrzena s tím, že žalobce má nařízený klidový režim. Omluva byla správním orgánem akceptována.
15. Další jednání ve věci bylo nařízeno na 19. 8. 2020, přičemž žalobce předvolání k němu osobně převzal dne 10. 8. 2020. V předvolání dal správní orgán žalobci na vědomí, že v dalším průběhu řízení již nebudou dále akceptovány omluvy spočívající v prostém zaslání rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez stanovení konkrétní diagnózy s tím, že z důvodu lékařského tajemství nemá správní orgán možnost ji ověřit, s tím, přičemž samotná pracovní neschopnost nemusí být v některých případech důvodem nedostavení se k nařízení jednání a k akceptaci omluvy nedochází automaticky, ale až po posouzení její řádnosti a včasnosti s tím, že pro ověření, zda byla omluva přijata, je možno správní orgán na sděleném telefonním čísle kontaktovat. Žalobce následně dne 18. 8. 2020 omluvil svoji neúčast u jednání a požádal o nařízení nového jednání s tím, že nesouhlasí, aby se ústní jednání konalo v jeho nepřítomnosti. K omluvě připojil rozhodnutí o dočasné pracovní

neschopnosti vystavené téhož dne. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce není práce schopen od 18. 8. 2020, kontrola je plánovaná na 1. 9., přičemž údaj o kontrole zároveň obsahuje razítko se jménem a příjmením lékaře MUDr. V. Č. a nečitelný podpis. Údaj o povolených vycházkách není vyplněn a razítko poskytovatele zdravotních služeb a podpis ošetřujícího lékaře opět absentuje. Žalobce nedoložil ani správním orgánem požadovaný údaj o stanovení konkrétní diagnózy. Omluva žalobce proto akceptována nebyla a jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti.

16. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že mu nevznikla ediční povinnost spočívající v předložení potvrzení o pracovní neschopnosti obsahující stanovení konkrétní diagnózy, neboť taková povinnost může být uložena pouze usnesením v souladu s ust. § 53 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, což se v této věci nestalo za situace, kdy výzva byla obsažena v oznámení o pokračování řízení o přestupcích obsahujícím nařízení ústního jednání a předvolání k němu. Tato skutečnost však sama o sobě není důvodem pro akceptaci poslední omluvy žalobce.
17. Ústní jednání lze konat v souladu s ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich jen tehdy, jestliže byl obviněný z přestupku řádně předvolán a souhlasí s konáním jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. První nezbytnou náležitostí takovéto omluvy je její včasnost, která byla v posuzovaném případě splněna, když žalobce tentýž den, kdy bylo o jeho pracovní neschopnosti rozhodnuto, toto správnímu orgánu sdělil (byť v den bezprostředně předcházející nařízenému jednání). Včasnost však není jediným požadavkem kladeným na náležitou omluvu, neboť tato musí být zároveň odůvodněna důležitými důvody. Je na správním orgánu, aby splnění tohoto požadavku v rámci správního uvážení posoudil, přičemž je zcela logické, že tak správní orgán činí i s ohledem na dosavadní průběh řízení, tedy např. s přihlédnutím k pořadí omluvy, tomu, zda ze spisu či jiných okolností nevyplývá obstrukční snaha či snaha působit průtahy v řízení. V případě první i druhé omluvy žalobce z ústního jednání byl proto správní orgán při posuzování jejich důvodnosti benevolentnější než při omluvě třetí. Pokud následně správní orgán posoudil poslední omluvu žalobce jako nedůvodnou, soud se s jeho závěrem, s ohledem na okolnosti této omluvy, ztotožnil. Správní orgán zároveň neměl povinnost žalobce o svém závěru informovat ani jej vyzývat k doplnění důvodů, pro které se omlouvá, a to obzvláště za situace, kdy mu v posledním předvolání k jednání dal poučení uvedené výše. Žalobce se proto měl včas zajímat o to, zda byla jeho omluva posouzena jako včasná a důvodná, aby předešel tomu, že věc bude projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti. To, že žalobce žádný z těchto kroků neučinil, má své procesní důsledky. Pokud žalobce uvádí, že správní orgán dle jeho pevného přesvědčení nepotřebuje studovat jeho zdravotní dokumentaci, pak toto je zcela nepřipadná argumentace, neboť toto správní orgán v úmyslu neměl. Lze logicky dovodit, že informace o diagnóze žalobce měla být pro správní orgán výlučně vodítkem pro posouzení toho, zda jeho zdravotní stav skutečně brání v jeho osobní účasti u jednání, neboť ne každá zdravotní indispozice může znemožnit osobně se účastnit jednání a tedy zároveň být i náležitou omluvou pro neúčast u ústního jednání. Důkazní břemeno ohledně prokázání důležitého důvodu je na žalobci a je v jeho zájmu, aby prokázal nemožnost dostavit se k jednání z důvodu zdravotní indispozice, neboť rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez lékařské zprávy či uvedení jakýchkoliv dalších skutečností o zdravotním stavu žalobce a o jeho schopnosti či neschopnosti účastnit se jednání samo o sobě neprokazuje, že obviněný není

schopen se jednání účastnit. Z tohoto důvodu byl požadavek správního orgánu na doložení diagnózy v případě další omluvy z důvodu zdravotní indispozice zcela důvodný. Soudu není ani zřejmý důvod, pro nějž by se žalobce mohl obávat případného zneužití údaje týkajícího se stanovené lékařské diagnózy správním orgánem.

18. Soud se neztotožňuje ani s konstatováním žalobce, že z rozhodnutí o pracovní neschopnosti vyplývá, že neměl povoleny vycházky. Je třeba uvést, že během pracovní neschopnosti nevzniká nárok na vycházky a je proto jen na nemocném, aby o jejich povolení požádal, např. z důvodu, že žije sám a není schopen si zajistit např. nákup základních potravin. Je ale jen na rozhodnutí lékaře, zda vycházky během neschopenky v souladu s § 56 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, povolí či nikoli. V případě, že však nemocný o povolení vycházek výslovně nepožádá, pak se jejich povolením lékař nezabývá. Nelze proto postavit na jisto, zda vycházky nebyly upraveny proto, že zdravotní stav žalobce toto skutečně vylučoval či zda žalobce o jejich povolení nepožádal, což nelze vyloučit i s ohledem na to, že v případě posledního rozhodnutí o pracovní neschopnosti není ohledně povolených vycházek uvedeno ničeho, když údaj o povolených vycházkách není ani proškrtnut.
19. S ohledem na shora uvedené má soud zato, že správní orgán nepochybil, jestliže omluvu žalobce z nařízeného jednání neakceptoval a věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti. S názorem žalobce, že správní orgán I. stupně porušil ústavně garantované právo žalobce účastnit se ústního jednání a vyjadřovat se k provedeným důkazům se soud proto neztotožňuje.
20. K žalovaným orgánem tvrzené motivaci žalobce působit v řízení průtahy je třeba uvést, že tato má logické odůvodnění. Jak vyplývá z evidenční karty řidiče – žalobce, tento má 21 záznamů o přestupku, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce má aktuálně v bodovém hodnocení řidiče evidováno 11 bodů. Vzhledem k tomu, že přestupek, jenž je předmětem tohoto řízení, je spojen se zápisem dvou bodů do bodového hodnocení řidiče, hrozí žalobci reálně dosažení celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, a s tím související pozbytí řidičských oprávnění na dobu jednoho roku bez možnosti zkrácení této doby. Jelikož nárok na odečet 4 bodů v bodovém hodnocení řidiče na podkladě ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu obviněnému vznikne dne 20. 12. 2020, jeví se jeho důvody pro oddálení pravomocného rozhodnutí o vině ve věci projednávaných přestupků více než pádné. (viz str. 6 rozhodnutí). O oprávněnosti domněnky o snaze žalobce působit průtahy řízení právě z tohoto důvodu svědčí i výpověď policisty prap. L. B., který uvedl, že žalobce při kontrole projevil nesouhlas s tím, že spáchal přestupek spočívající v držení mobilního telefonu s odůvodněním, že za tento přestupek jsou trestné body. Z tohoto vyjádření je evidentní, že řidič si byl jasně vědom rizika spočívajícího v pozbytí řidičského oprávnění. Nelze přehlédnout, že oba kontrolu provádějící policisté shodně uvedli, že jsou si zcela jisti, že žalobce držel při jízdě mobilní telefon. Oproti tomu se nejvíce logické tvrzení žalobce, že držel při jízdě v ruce navigaci za situace, když k přestupku došlo v blízkosti jeho trvalého bydliště a není ani žádný důvod, proč by případnou navigaci žalobce držel u svého levého ucha.

21. Další žalobní námitka se týkala náležitého nezjištění stavu věci za situace, kdy žalobce tvrdil, že se nemohl dopustit přestupku, který je mu kladen za vinu, neboť v předmětný den neměl vozidlo ve svém držení. Vozidla údajně zapůjčil J. K., přičemž k prokázání svého tvrzení předložil jeho čestné prohlášení a navrhl jeho výslech. Skutečnost, že svá tvrzení o svěřeni vozidla této osobě uplatnil až ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, žalobce odůvodnil tím, že takto učinil z důvodu procesní taktiky. Soud toto tvrzení shledává nevěrohodným, neboť v případě, že by žalobce skutečně nespáchal uvedený přestupek a zároveň si byl vědom, že v uvedený den vozidlo svěřil třetí osobě, pak by tuto námitku uplatnil jako první v pořadí a měl by zájem na co nejrychlejší prokázání této skutečnosti, což se však nestalo. Čestné prohlášení J. K. soud proto neshledává věrohodným, stejně jako tvrzení žalobce, že běžně nechává své osobní doklady uložené v místech za clonítkem či na sedačce spolujezdce a tudíž mohlo dojít k tomu, že se J. K. při kontrole prokázal jeho doklady a doklady kontrolující policisté komunikující s řidičem z bezprostřední blízkosti zaměnili jeho osobu s žalobcem (ačkoli měli k dispozici fotografie v jeho osobních dokladech). Nelze přehlédnout ani to, že žalobce, ačkoli byl seznámen s obsahem oznámení o zahájení řízení o přestupku, v němž byl zcela konkrétně popsán skutek, jehož se měl dopustit, na toto nijak nereagoval a až ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí argumentoval tím, že vozidlo řídila třetí osoba. Pokud nyní žalobce tvrdí, že tak postupoval z důvodu procesní taktiky, pak toto soud neshledává věrohodným, neboť v případě, že by vozidlo skutečně řídila třetí osoba, pak by se jednalo o argument, který by žalobce zcela logicky vznesl jako první a snažil by se učinit vše pro to, aby tuto skutečnost prokázal. To se však nestalo a žalobce naopak činil veškeré možné kroky, jež by projednání přestupku oddálily. Například v blanketním odvolání ze dne 9. 10. 2020 proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žalobce uvádí, že toto odůvodní ve lhůtě 30 dnů, avšak učinil tak až po opakovaných výzvách dne 4. 12. 2020 a v odvolání skutečnost, že vozidlo řídila jiná osoba vůbec nezmiňuje. Soud má proto ve shodě se správním orgánem za prokázané, že to byl právě žalobce, který se dopustil spáchání přestupku.
22. Kromě toho je uvedené čestné prohlášení J. K. pro prokázání žalobcových tvrzení zcela bezvýznamné, neboť tento v něm prohlašuje, že předmětné vozidlo si vypůjčil dne 15. 1. 2020 v 7.00 hod a téhož dne ho žalobci ve 20.30 hod. vrátil. Ke spáchání přestupku však došlo až následujícího dne. Kromě toho se nenabízí žádný důvod, a žalobce jej ani nepředestírá, pro který by měl být J. K. motivován vydávat se za žalobce. Motivace žalobce tvrdit a prokazovat tuto záměnu je oproti tomu zřejmá.
23. Soud shodně se správním orgánem shledává zjevnou grafickou shodu podpisů žalobce na doručenkách jím přebraných poštovních zásilek a omluvě z jednání s podpisem řidiče na oznámení přestupku ze dne 16. 1. 2020. S ohledem na závěry uvedené výše pak soud shodně se správním orgánem shledává žalobcem navržené znalecké posuzování podpisů zcela nadbytečným, neboť jde jen o jeden z podpůrných důkazů.
24. K námitce žalobce týkající se toho, že nebyl správním orgánem proveden jím navržený důkaz kamerovými záznamy od zasahujících policistů a od statutárního města Plzeň je třeba uvést, že i tuto soud shledává účelovou. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce tento návrh na doplnění dokazování učinil za situace, kdy mu bylo na základě předchozího nahlížení jeho zmocněnce M. M. do správního spisu dne 1. 7. 2020 známo, že bylo kontrolou záznamového zařízení umístěného ve vozidle kontrolu provádějících

policistů zjištěno, že kamerový záznam se na úložném prostoru již nenachází. Zároveň je z webových stránek města Plzně zřejmé, že záznamy z webkamer provozovaných městem se neuchovávají. Jedná se o skutečnost lehce zjistitelnou a kromě toho lze předpokládat, že tato byla žalobci s ohledem na jeho četné zkušenosti z přestupkových řízení uvedených výše, známa. Stejně tak jako ostatní žalobní námitky, soud ani tuto neshledal důvodnou.

25. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního, tak i napadeného rozhodnutí.
26. Soud posoudil prvoinstanční i napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelná a je z nich zcela zřejmé, jak správní orgány o přestupku žalobce rozhodly a proč tak učinily. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami žalobce, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobci, tak i konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentaci vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaný v projednávané věci postupoval plně v souladu s těmito požadavky a zdejšímu soudu proto nic nebránilo v tom, aby správnost úvah žalovaného v rozsahu žalobních námitek věcně posoudil.
27. Soud se s provedeným hodnocením obou správních orgánů plně ztotožňuje. Žalovaný řádně a v plném rozsahu přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadené odvoláním žalobce. V řízení před žalovaným tak nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť spáchání přestupku kladené za vinu žalobci bylo plně prokázáno. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. 6. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.